

Arrest

nr. 143 649 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 29 december 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 februari 2014 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

1.3. Op 21 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 14 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [B.A.]

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

In strijd met art. 74/13 Vreemdelingenwet heeft de bestreden beslissing nagelaten te motiveren omtrent het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Artikel 74/13

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Zulks betreft een schending van voormeld artikel tezamen met de motiveringsverplichting;"

4.1.2.1. Er dient te worden geduïd dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum en hem daarom het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verweerder toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.1.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen bijkomende motiveringsplicht oplegt aan verweerder. Dit artikel verplicht verweerder enkel om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken – meer specifiek uit een op 21 februari 2014 opgestelde administratieve nota – blijkt dat verweerder aan voormelde verplichting is tegemoetgekomen. Verweerder stelde vast dat verzoeker geen kinderen heeft, dat er geen gegevens zijn die wijzen op enig gezondheidsprobleem en dat verzoeker een alleenstaande man is die niet samenwoont met zijn Belgische zus en wiens vader nog in Rusland verblijft en besloot dat er dus geen redenen waren om geen toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

4.1.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat voorts niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de in casu bestreden beslissing "verband houdt" met de beslissing waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard en herneemt de middelen die hij tegen deze beslissing aanvoerde in een afzonderlijk verzoekschrift. Hij voert hierbij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Geen zorgvuldig onderzoek

De bestreden beslissing vangt aan met een paragraaf van 15 regels die in één adem de elementen van 9 jaar lang legaal verblijf, behaalde masterdiploma, tewerkstelling, integratie van tafel veegt, zonder enige motivering (eigen onderlijning):

“Betrokkene verwijst naar zijn wettelijk verblijf in België als student tussen 2001 en 2009, dat hij zou verloren hebben omdat zijn schoonbroer die gedurende die periode voor hem borg had gestaan, gestorven was en niemand anders hem ten laste had genomen. Betrokkene verklaart dat hij toch verder in België bleef studeren en hij beroept zich nu op de duur van zijn verblijf en zijn integratie als buitengewone omstandigheid waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar via de voorziene procedure de aanvraag tot verblijf in te dienen. Echter dient erop gewezen te worden dat de Raad van State het volgende heeft verklaard: “Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asiel procedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. ” (RvS 9 december 2009, nr 198.769). De elementen van integratie, namelijk het feit dat hij Nederlands heeft gestudeerd, het feit dat hij vrijwilligerswerk heeft verricht, een arbeidskaart C geldig van 01.02.2007 tot 31.10.2007 voorlegt, als occasionele gastlezer heeft opgetreden, een concert heeft gegeven, belastingen heeft betaald, lid is van de Russisch-orthodoxe kerkgemeenschap in Antwerpen, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en attesten en verklaringen voorlegt, kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene opnieuw naar België wenst te komen om te studeren, hij via de geijkte procedure opnieuw een studentervisum dient aan te vragen.”

Verzoeker vraagt zich af wegens welke motivering deze talrijke elementen van langdurig legaal verblijf, werkbereidheid en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden.

De enige ‘reden’ die nu wordt gegeven bestaat uit een verwijzing naar een arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker wijst er op dat hij klaar en duidelijk de buitengewone omstandigheden heeft vermeld in het verzoekschrift. Verwerende partij kan niet volstaan met een eenvoudige verwijzing naar dit arrest.

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden.

Bovendien schendt de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker mocht van de overheid verwachten en er op vertrouwen dat zijn verzoek zorgvuldig werd onderzocht.

Verzoeker meent bovendien dat gedaagde gelet op art. 3.2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in ieder geval diende te oordelen of verzoeker zich gelet op zijn integratie en de humanitaire omstandigheden niet bevindt in een schrijnende situatie.

De bestreden beslissing schendt evident de richtlijn 2004/38 zelf daar waar deze voorziet dat dat ook voor familieleden die niet vallen onder de richtlijn het verblijf van deze familieleden dient te

vergemakkelijkt te worden, alsook er een nauwkeurig onderzoek dient te gebeuren naar de persoonlijke situatie van verzoeker.”

4.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat het tweede middel niet gericht is tegen de in casu bestreden beslissing en dat het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard door de Raad werd verworpen.

Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring van de in voorliggende zaak bestreden beslissing leiden.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij stelt het volgende ter onderbouwing van zijn standpunt:

“Verzoeker heeft in België een Belgische zus, Belgische schoonbroer en Belgische neef en nicht.

Verzoeker wees in zijn verzoekschrift op art. 8 EVRM, de richtlijn 2004/38, verscheidene arresten van het Europees Hof voor de rechten van de Mens, alsook het arrest Rahman van het Hof van Justitie dd. 05.09.2012 :

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het volgende:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Verzoeker heeft de meest duurzame banden opgebouwd die men zich kan inbeelden. Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven, en ook het recht om relaties met de buitenwereld aan te knopen. Verzoeker zijn gezinsleven met zijn zus, schoonbroer en neefje en nichtje, en zijn privéleven bestaande uit zijn ruime kennissengroep en zijn activiteiten hier in Antwerpen, speelt zich volledig hier in België af.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Zoals reeds aangehaald, werd verzoeker eerder al toegelaten tot het grondgebied, voor 9 jaar lang, moest verzoeker gedwongen worden om terug te keren, zou dit de evenredigheidstoets schenden. Er kan immers onmogelijk worden aangetoond waarom de inmenging nodig zou zijn in een democratische samenleving. Die inmenging moet immers wettelijk, legitiem én noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Verzoeker valt verder als broer van een Belgische zus buiten de gezinshereniging zoals bepaald in artikel 40ter (familieleden van een Belg).

Artikel 3.2 van de Europese richtlijn 2004/38 (Richtlijn vrij verkeer) verplicht de lidstaten het recht op verblijf te "vergemakkelijken" voor familieleden die niet onder artikel 2 Richtlijn vrij verkeer vallen, en die, ongeacht hun nationaliteit "in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie ... of die vanwege ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeven". Belgen zijn voor de richtlijn eveneens begrepen in de term 'Unieburger'. Het betreft familieleden die een persoonlijke verzorging nodig hebben of financieel afhankelijk van hen zijn of inwoners bij hen.

De instructie van Turtelboom dd. 26 maart 2009 bepaalt dat familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied vallen van de gezinshereniging maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, vallen onder 'prangende humanitaire situatie', waardoor een regularisatie mogelijk is.

Het gaat immers om een broeder-zusterband die niet in aanmerking komt voor gezinshereniging onder artikel 40bis of 40ter van de vreemdelingenwet. De Europese Unie en het Hof van Justitie hebben willen tegemoet komen aan zij die geen direct recht op gezinshereniging hebben. Gezien voor België dit ook broers van Belgen zijn, zijn de bepalingen alsook het arrest Rahman van 5 september 2012 op hen ook van toepassing.

In het arrest Rahman van 5 september 2012 heeft het Hof van Justitie verduidelijkt [...] wat deze verplichting voor de lidstaten om het recht op verblijf te "vergemakkelijken" voor familieleden die niet onder artikel 2 Richtlijn vrij verkeer vallen, en die, ongeacht hun nationaliteit "in het land van herkomst ten laste zijn van ... of vanwege ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeven", precies inhoudt. Volgens het Hof moeten lidstaten in hun wetgeving de criteria vermelden op grond waarvan deze personen een beslissing over hun verblijfsaanvraag kunnen bekomen. Deze beslissing moet gebaseerd zijn op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie en moet ingeval van weigering, gemotiveerd zijn. Een nauwkeurig onderzoek naar de persoonlijke situatie van de aanvrager impliceert dat de lidstaat rekening houdt met relevante omstandigheden, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de Unieburger die men wenst te begeleiden.

De graad van verwantschap, in casu broer-zus, is zeer nauw.

Momenteel voorziet de Belgische verblijfsreglementering geen specifieke bepaling over het verblijfsrecht voor "andere familieleden" van een Unieburger: die van deze laatste financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. Enkel de instructie van Turtelboom waarnaar reeds verwezen vermeldt iets in die zin. Noch deze instructie, noch de artikels 9 en 9bis vermelden echter specifieke criteria op grond waarvan deze personen een beslissing over hun verblijfsaanvraag kunnen bekomen, noch een verwijzing naar termen die de afhankelijkheid verwoorden in de zin van artikel 3, lid 2, sub a Richtlijn vrij verkeer. De Belgische verblijfsreglementering voldoet derhalve niet aan het Unierecht.

Deze richtlijn vrij verkeer en het arrest Rahman van belang voor verzoeker aangezien hij zich in deze specifieke situatie bevindt: hij is financieel afhankelijk van zijn familie (of vrienden van zijn familie) die allen de Belgische nationaliteit hebben.

Het niet toestaan van een verblijfsrecht zou, zoals hierboven reeds uiteengezet, artikel 8 EVRM schenden. Hij zou worden gescheiden van zijn familie hier in België, en van de rest van zijn kennissen die hij hier over de voorbije 11 jaar heeft leren kennen. Hij heeft de voorbije 11 jaar zijn sociale identiteit vormgegeven in België, het zou volstrekt onredelijk zijn om hem te dwingen terug te keren naar Rusland, waar hij onmogelijk zijn leven opnieuw kan opbouwen.

Uit het voorgaande blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk is om in zijn land van herkomst een familieleven en zijn na 11 jaar opgebouwd privéleven te leiden of verder te zetten."

De motivering van de bestreden beslissing antwoordt niet op hetgeen verzoeker stelt. De bestreden beslissing stelt enkel :

"Betrokkene verklaart ook dat hij in zijn land van herkomst geen familieleven meer zou kennen. Zijn moeder is namelijk gestorven en buiten zijn vader heeft hij er geen familieleden meer. Bovendien woont zijn zuster in België en hebben zij en haar kinderen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is van mening dat in het licht van deze gegevens de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst om

daar de aanvraag tot verblijf via de voorziene procedure in te dienen een schending van het artikel 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel zou inhouden. Echter staat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht door niet te antwoorden op de motieven van verzoeker omtrent de richtlijn 2004/38 en alle rechten die verzoeker hieruit kan putten.

Verzoeker meent dat gedaagde gelet op art. 3.2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in ieder geval dient te oordelen of verzoeker zich gelet op zijn integratie en de humanitaire omstandigheden niet bevindt in een schrijnende situatie.

De bestreden beslissing schendt evident de richtlijn 2004/38 zelf daar waar deze voorziet dat [...] ook voor familieleden die niet vallen onder de richtlijn het verblijf van deze familieleden dient [...] vergemakkelijkt te worden, alsook er een nauwkeurig onderzoek dient te gebeuren naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing heeft bovendien het proportionaliteitsbegins[...]el geschonden.

In het arrest van 22.01.2004 wordt door de Raad van State het volgende gesteld.

"Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uiteenzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte, dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij overigens wou laten regulariseren, in het huidige geval een dergelijk zware maatregel, als de uitwijzing met dergelijke repercussies op het gezinsleven, rechtvaardigde, dat, zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische staat(...) bij een objectieve afweging niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is."

Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Deze rechtspraak staat niet alleen maar verscheidene malen herhaald en bevestigd:

Zo is er het arrest van de Raad van State van 13 juli 1993 dat het volgende stelt:

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E.V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 27)

Alsook het arrest van de Raad van State van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde

Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied.

Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van de Raad van State van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en ze moet, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel. Met name is er geen onderzoek naar de gerechtvaardigdheid van de bestreden beslissing omwille van een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder is er geen onderzoek naar de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

Besloten moet worden dat er een schending is van artikel 8 EVRM.

Minstens dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien er geen duidelijk geen afweging werd gemaakt omtrent art. 8 EVRM en niet geantwoord wordt op de terzake door verzoeker concrete en juridische ontwikkelde argumentatie.

De motivering is niet afdoende. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).”

De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de concrete elementen betreffende het gezinsleven die in het verzoekschrift van verzoeker zijn gegeven.

Het gaat er in casu niet om dat er een argumentatie is gegeven, quod non, het gaat er om dat er geen argumentatie is gegeven die beantwoordt aan de vereisten van de proportionaliteitsafweging die door verzoeker op basis van concrete gezinselementen, op basis van de standaardnormen van de Europese Raad, op basis van de rechtspraak van het EHRM en de Raad van State als noodzakelijk diende te geschieden.

De bestreden beslissing faalt waar het stelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezin- of privé leven van verzoeker.

Dit volledig foutief argument toont in alle klaarheid aan dat de bestreden beslissing faalt voor wat betreft de invulling van artikel 8 EVRM. Dit artikel vereist een proportionaliteitsafweging, en dit heeft op zich zelfs niets te maken met motivering op zich, maar is een vereiste inherent aan artikel 8 EVRM. Blijkbaar is dit fundamenteel en elementair begrip niet aanwezig in de bestreden beslissing.

Het is illustratief voor de bestreden beslissing dat verwijzingen naar essentiële gegevens inzake artikel 8 EVRM, als 'een vrijgeleide' worden gekwalificeerd. Het toont a contrario aan dat de bestreden beslissing de toepassingen uit de praktijk inzake artikel 8 EVRM en de daarop gebaseerde regels en rechtspraak, naast zich neerlegt.

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Voor toepassing van artikel 8 EVRM in het kader de verblijfsweigering van verzoeker dient specifiek een concrete proportionaliteitsafweging te geschieden tussen enerzijds het belang van België bij het handhaven van de openbare orde (het verwijderen van zijn illegalen?) en anderzijds het gezinsbelang van verzoeker en zijn Belgische zus en andere Belgische familieleden.

Verzoeker had in het verzoekschrift met verwijzing naar de vaststaande rechtspraak van de Raad van State op dit punt duidelijk gemaakt dat een proportionaliteitsafweging had moeten gemaakt zijn en deze totaal afwezig was in de beslissing van de DVZ.

In het arrest van 22 januari 2004 werd door de Raad van State het volgende gesteld.

Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uiteenzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte, dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij overigens wou laten regulariseren, in het huidige geval een dergelijk zware maatregel, als de uitwijzing met dergelijke repercussies op het gezinsleven, rechtvaardigde, dat, zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische staat(...) bij een objectieve afweging niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is.

Op geen enkel moment wordt door de bestreden beslissing concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die diende gemaakt te worden.

Deze rechtspraak staat niet alleen maar [is] verscheidene malen herhaald en bevestigd:

Zo is er het arrest van 13 juli 1993 van de Raad van State dat het volgende stelt:

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E.V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 27)

Alsook het arrest van 1 april 1996 van de Raad van State:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied.

Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van 25 september 1996 van de Raad van State:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en ze moet, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel. Een dergelijke inmenging in het gezinsleven is slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende maatschappelijke behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

De uitsluiting van de regularisatie en de hiermee verbonden onmogelijkheid om in België te verblijven en die een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst, in het bijzonder met zijn Belgische zus en Belgische neefje en nichtje, maakt een maatregel uit die buiten verhouding staat met nagestreefde legitieme doel. Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken. Er wordt geen enkel motief gegeven waaruit zou kunnen blijken dat ook maar in enige mate rekening is gehouden met de concrete situatie met name dat het gaat om een relatief jonge man, die al sedert 2001 op 19-jarige leeftijd naar België kwam om hier te studeren, die 9 jaren legaal in België heeft mogen verblijven, die in Rusland enkel nog een oude vader heeft en hier in België een Belgische zus, schoonbroer en neefje en nichtje, die een ruime kennissen- en vriendenkring heeft in België.

Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

De bestreden beslissing van de DVZ heeft nagelaten de 'fair balance'-toets uit te voeren.

Met name schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM door geen onderzoek te doen naar de gerechtvaardigheid van de bestreden beslissing door een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de uitsluiting omwille van openbare orde."

4.3.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

4.3.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen toepassing maakte van deze wetsbepaling en dat deze wetsbepaling ook niet toegepast dient te worden om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan daarom niet worden weerhouden.

4.3.2.3. Verzoeker zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 149 van de Grondwet werd geschonden, zodat slechts kan worden besloten dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

4.3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG moet worden gesteld dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van deze richtlijn. Aangezien verzoeker de Russische nationaliteit bezit en hij dus geen burger van de Unie is en niet wordt aangetoond dat hij een burger van de Unie die zich naar België begeeft vervoegt of begeleidt, valt hij namelijk niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn. Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij zijn zus en haar kinderen die de Belgische nationaliteit hebben en die in België verblijven wenst te vervoegen, doch verliest hierbij uit het oog dat de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing is in gevallen waar er geen intracommunautair aspect speelt.

Verzoekers beschouwingen omtrent het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 5 september 2012, nr. C- 83/11) zijn in casu evenmin nuttig aangezien dit arrest handelt over een situatie waarbij een burger van de Unie die gebruik maakte van het recht op vrij verkeer zich wenste te laten vervoegen door derdelanders en verzoeker in casu, zoals reeds gesteld, zijn zus wenst te vervoegen die niet kan worden beschouwd als een burger van de Unie die gebruik maakte van het recht op vrij verkeer.

4.3.2.5. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen. Hij stelt weliswaar dat zijn zus en haar kinderen in België verblijven, doch er kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat hij geen gezin vormt met deze personen en dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verhindert om verder contacten te onderhouden met deze familieleden. De bestreden beslissing impliceert immers niet dat het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt om, mits het voldoen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet, opnieuw naar België te reizen om zijn zus, zijn neef en nicht te bezoeken en er blijkt ook niet dat deze personen verzoeker niet zouden kunnen opzoeken in zijn land van herkomst en dat zij verder geen contact met elkaar kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker voert ook aan dat het centrum van zijn belangen in België ligt en dat hij vele vrienden en kennissen in het Rijk heeft. Hij verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd in het kader van zijn studies. Verzoeker wist of behoorde derhalve te weten dat wanneer hij zijn studies beëindigde hij in beginsel het Rijk zou dienen te verlaten. Het EVRM verleent daarenboven aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het EVRM het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen (EHRM 16 juni 2005, nr. 60654/00).

In zoverre verzoeker stelt dat verweerder bij het nemen van de beslissing waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard artikel 8 van het EVRM heeft

geschonden dient te worden herhaald dat het beroep dat verzoeker tegen voormelde beslissing instelde werd verworpen en dat zijn grief, aangezien ze niet is gericht tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing, hoe dan ook niet dienstig is.

Tevens moet worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.2.6. Gezien voorgaande vaststellingen kan niet worden besloten dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK